

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 · 50 · 2009

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

АГРОМОДЕЛ ООД СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 68334/01)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

24 септември 2009 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

24/12/2009

Това решение може да претърпи редакционни промени.

По делото „Агромодел“ ООД срещу България,
Европейският съд по правата на човека (Пето отделение), заседаващ
в състав:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *председател*,
Ренате Йегер (Renate Jaeger),
Карел Юнгвирт (Karel Jungwiert),
Райт Марусте (Rait Maruste),
Марк Вилигер (Mark Villiger),
Изабел Беро-Льофевр (Isabelle Berro-Lefèvre),
Здравка Калайджиева, *съдии*,
и Клавдия Вестердик (Claudia Westerdiek), *секретар на*
Отделението,

след обсъждане в закрито заседание на 1 септември 2009 г.
се произнесе със следното съдебно решение, постановено на същата
дата:

ПРОЦЕДУРАТА

1. Делото е образувано по жалба № 68334/01 срещу Република България, подадена пред Съда на 10 август 2000 г. на основание чл. 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (наричана по-нататък „Конвенцията“) от българско дружество с ограничена отговорност „Агромодел“ ООД (наричано по-нататък „жалбоподател“) и българския гражданин г-н Васил Миронов. Оплакванията на г-н Васил Миронов са били отхвърлени с частично решение на 4 декември 2006 г.

2. Българското правителство („Правителството“) се представлява от своите агенти – г-жа М. Коцева и г-жа М. Димова от Министерството на правосъдието.

3. Жалбоподателят твърди по-специално, че националните съдилища неоснователно са отказали разглеждането на исковете му за нанесени вреди от страна на прокуратурата с мотива за невнесена държавна такса.

4. На 4 декември 2006 г. Съдът обявява жалбата за частично недопустима и решава да съобщи на Правителството за оплакванията на жалбоподателя по член 6 § 1 относно твърдяното нарушение на правото му на достъп до съд. В съответствие с член 29 § 1 от Конвенцията също така е решено жалбата да се разгледа по същество, едновременно с разглеждането на нейната допустимост.

ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО

5. Жалбоподателят „Агромодел“ ООД е дружество с ограничена отговорност със седалище в град Русе. Г-н Васил Миронов е негов управител и един от съдружниците.

1. Предистория

6. През 1992 г. останалите съдружници в „Агромодел“ ООД се събират на извънредно общо събрание и взимат решение да прекратят управленческите функции на г-н Васил Миронов. Решението е обявено в Търговския регистър на 8 май 1992 г.

На 21 май 1992 г. г-н Васил Миронов сезира Върховния съд с молба за отмяна на решението с мотива, че някои от правилата за свикване на общото събрание са били нарушени. През септември 1992 г. Върховният съд дава ход на молбата му.

7. Междувременно на 30 юни 1992 г. прокуратурата, сезирана от останалите съдружници, постановява да им бъдат върнати активите на жалбоподателя. Постановлението на прокуратурата влиза в сила на 13 юли 1992 г. и имуществото на дружеството, както и някои лични вещи на заинтересования, са предоставени на съдружниците.

През октомври 1992 г. останалите съдружници напускат „Агромодел“ ООД; те са заместени от две други лица, които стават съдружници.

2. Граждански иски, предявени от жалбоподателя

а) Първи иск, предявен от жалбоподателя (дело № 338/98 на Русенски окръжен съд)

8. На 2 октомври 1997 г. жалбоподателят завежда иск срещу Районната прокуратура, Русенската окръжна прокуратура и Главната прокуратура за вреди, на основание Закона за отговорността на държавата и общините за вреди причинени на гражданите от 1988 г. (вж. параграфи 17 – 21 по-долу). Жалбоподателят твърди по-специално, че имуществото му с помощта на прокуратурата е било предадено незаконно на останалите съдружници. Също така той твърди, че се е наложило да прекъсне всякаква търговска дейност поради твърдяното незаконно изземване на някои важни документи през април 1992 г. и продължителното задържане на неговия управител, г-н Васил Миронов, в рамките на някои наказателни производства срещу него.

9. На 8 юли 1999 г. съдът прекратява производството с мотива, че искът на жалбоподателя попада извън обхвата на Закона от 1988 г.,

който по времето на тези събития е регулирал само случаи, в които вредите са причинени на физически лица.

10. Решението е потвърдено от Апелативния съд във Велико Търново на 23 септември 1999 г. На последна инстанция жалбата на жалбоподателя е отхвърлена от Върховния касационен съд на 15 март 2000 г. Върховният съд указва на жалбоподателя, че може да предяви иск за вреди съгласно съответните разпоредби от Закона за задълженията и договорите.

б) Втори граждански иск, предявен от жалбоподателя

11. На 5 май 2000 г. жалбоподателят сезира Русенския окръжен съд с втори иск, идентичен с първия. На 7 юли 2000 г. съдът разглежда исковата молба в закрито заседание без призоваване на страните и установява, че Законът от 1988 г. не може да бъде приложен, тъй като жалбоподателят е физическо лице. Съдът счита, че даденият случай се регулира от Закона за задълженията и договорите. Този закон, противно на Закона за отговорността на държавата за вреди, не освобождава страните по делото от внасяне на държавни такси. Съдът определя да бъде внесена такса в размер на 302 000 български лева (BGN) (около 154 870 евро (EUR)), представляващи 4 % от поисканото от жалбоподателя обезщетение в размер на 7 550 000 BGN (около 3 871 795 EUR).

12. Жалбоподателят не оспорва определението на съда, но и не внася държавната такса. Съдът прекратява производството.

в) Трети иск, предявен от жалбоподателя

13. На 13 април 2004 г. жалбоподателят предявява нов иск за вреди срещу прокуратурата. В заседание на 11 юни 2004 г. окръжният съд констатира, че приложимият закон е Законът за задълженията и договорите и разпорежда да бъде заплатена държавната такса. Таксата е определена в размер на 354 000 BGN (около 181 538 EUR), или 4 % от размера на поисканото от жалбоподателя обезщетение от 8 850 000 BGN (около 4 538 460 EUR).

14. На 30 юни 2004 г. съдът прекратява производството, след като установява, че жалбоподателят не е внесъл държавната такса.

15. Жалбоподателят обжалва. Жалбата му е отхвърлена от Апелативния съд във Велико Търново на 22 октомври 2004 г., който отбелязва, че търговските дружества не са сред лицата, които могат да подадат иск за вреди срещу прокуратурата съгласно Закона от 1988 г. Конкретният случай се регулирал от Закона за задълженията и договорите, който не предвиждал възможност страните по делото да бъдат освободени от внасянето на държавна такса. Тъй като жалбоподателят не е внесъл таксата, окръжният съд основателно е прекратил производството.

16. На 17 февруари 2005 г. Върховният касационен съд отхвърля жалбата на жалбоподателя, като приема мотивите на апелативния съд.

II. ПРИЛОЖИМО ВЪТРЕШНО ПРАВО И ПРАКТИКА

1. Закон за отговорността на държавата и общините за вреди, заглавие изм. през 2006 г. – Законът от 1988 г.

17. По времето на събитията алинея 1 от член 1 от Закона от 1988 г. гласяла, че държавата е отговорна за вредите, причинени на граждани с незаконосъобразни действия или бездействия на нейни органи.

Съгласно точка 2 от първата алинея на член 2, в редакцията ѝ към съответния момент, държавата била отговорна за вреди, причинени на гражданите от разследващите органи, прокуратурата и съдилищата при образуване на наказателно производство, когато, наред с останалото, заинтересованото лице е оправдано или наказателното производство срещу него е прекратено с мотива, че то не е извършител на деянието.

18. По времето на събитията становището на Върховния касационен съд било, че юридическите лица не могат да се ползват от разпоредбите на Закона от 1988 г.; те могли да сезират националните съдилища с иск за обезщетение за вреди, произтичащи от действия или бездействия на държавни органи, на основание Закона за задълженията и договорите (Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005, ОСГК НА ВКС).

19. Съгласно член 10 от Закона от 1988 г., в редакцията му към съответния момент, ищецът бил освободен от внасянето на държавна такса и разноски при предявяване на иск в съда.

20. Законът от 1988 г. е изменен от 12 юли 2006 г. Оттогава той предвижда, че юридическите лица могат да предявяват иски за вреди, основаващи се на негови разпоредби.

21. Регламентирането на държавните такси, дължими в производства срещу държавата и общините, е изменено през месец май 2008 г. Общото правило оттогава е, че юридическите лица заплащат такса в размер на 25 български лева (около 13 евро) (чл. 9а от Закона от 1988 г. във връзка с чл. 2а от Тарифата за държавните такси, събирани от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс). Ако искът бъде отхвърлен или оттеглен, ищецът се осъжда да плати разноските по делото. Във всички останали случаи, в това число и при частично отхвърляне на иска, държавната такса и разноските по делото остават в тежест на ответника (чл. 10, ал. 3 от Закона от 1988 г.).

2. Държавна такса и разноски по делото

22. Съгласно член 55, алинея 1, буква „а“ от Гражданския процесуален кодекс от 1952 г. (ГПК от 1952 г.) държавната такса се събирала върху цената на иска, която за искове за парични вземания се определяла като процент от исканата сума. Тази норма е възпроизведена с подобен изказ и от новия Граждански процесуален кодекс (ГПК), в сила от 1 март 2008 г. (чл. 69 и чл. 71, ал. 1).

23. С постановление на Министерски съвет размерът на таксата е определен на 4 % от стойността на иска. Същият размер предвижда и член 1 от Тарифата за държавните такси, събирани от съдилищата по ГПК от 1 март 2008 г.

24. Съгласно членове 99 и 100 от ГПК от 1952 г. ищецът трябвало да внесе държавната такса и разноските при подаване на исковата молба. Ако не внесял сумите, той бивал поканен да ги внесе в определен срок. Ако след изтичането на определения срок плащането не бъде направено, исковата молба се обявявала за недопустима, без да ѝ се даде ход. Тези норми са възпроизведени със сходен изказ и от членове 128 и 129 от ГПК.

25. Съгласно член 63, алинея 1 от ГПК от 1952 г., наред с останалото, такси и разноски по производството не се внасяли от лица, за които, въз основа на декларация за материалното им състояние, било признато от председателя на окръжния съд или от районен съдия, че нямат достатъчно средства да заплатят таксите и разноските. По времето на събитията становището на българските съдилища било, че само физически лица могат да се ползват от възможността, предвидена в чл. 63, ал. 1, б. „б“ от ГПК от 1952 г., за освобождаване от държавни такси и разноски по производството (Определение № 606 от 15.05.1994 по гр.д. № 1484/93 на ВКС относно въпроса дали кооперация може да бъде освободена от плащането на държавни такси).

26. Тази норма е възпроизведена със сходен изказ от член 83, алинея 2 от ГПК, съгласно която от такси и разноски по производството могат да бъдат освободени физически лица в зависимост от личното им положение.

27. Таксите и разноските не се дължали от ищите по искове за непозволено увреждане от престъпление, за което имало влязла в сила присъда. Тази норма е възпроизведена дословно от член 83, алинея 1, точка 4 от ГПК.

28. Държавните учреждения, общините и Червеният кръст се освобождавали от заплащане на държавни такси (чл. 63, ал. 4 от ГПК от 1952 г.). Тази норма е възпроизведена със сходен изказ от член 84 от ГПК, който запазва това освобождаване за исковите молби, подадени от Червения кръст, както и за вземанията и публичната собственост на държавата и общините.

29. Според националното право определенията, с които се отказвало освобождаване от държавни такси, подлежащи на обжалване с частна жалба пред апелативната инстанция, която се произнасяла в закрито заседание, освен в случаите, когато съдът намери за нужно да проведе открито заседание (чл. 213 и следващите от ГПК от 1952 г.).

ПРАВОТО

I. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 6 § 1 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

30. Жалбоподателят твърди, че националните съдилища не бивало да отказват разглеждане на исковете му срещу прокуратурата на основание, че не е внесъл държавната такса.

Съдът счита, че жалбоподателят твърди по същество, че е нарушено правото му на достъп до съд, така както е предвидено в член 6 § 1 от Конвенцията, който гласи:

„Всяко лице, при решаването на правен спор относно неговите граждански права и задължения (...) има право на гледане на неговото дело (...) от съд (...).“

31. Правителството не е представило становище по въпроса.

A. Допустимост

32. Съдът констатира, че това оплакване не е явно необосновано по смисъла на член 35 § 3 от Конвенцията. Той отбелязва също така, че то не е недопустимо на друго основание. Следователно трябва да бъде обявено за допустимо.

B. По същество

33. Жалбоподателят посочва повтарящите се откази на националните съдилища да разгледат исковете му срещу прокуратурата. Той изтъква, че българските съдилища погрешно са решили, че Законът от 1988 г. не се прилага в неговия случай и че той не е бил в състояние да внесе държавната такса.

1. Общи принципи

34. Съдът припомня, че член 6 от Конвенцията гарантира на всеки „правото на съд“, един аспект от който е правото на достъп до съд, и по-точно правото да се сезира съд по граждански въпрос. Това право не е абсолютно; то подлежи на възприети имплицитни ограничения,

тъй като по самата си природа изисква уредба от страна на държавата. При все това, макар и договарящите страни да се ползват с известна свобода на преценка в тази област, Съдът е този, който се произнася като крайна инстанция по отношение спазването изискванията на Конвенцията (*Круз срещу Полша (Kreuz c. Pologne)*, № 28249/95, § 53, CEDH 2001-VI и, *mutatis mutandis*, *Айри срещу Ирландия (Airey c. Irlande)*, 9 октомври 1979 г., § 26, серия А № 32).

35. Съдът е приел в известен брой дела, че достъпът до съд може да бъде обект на ограничения от различно естество, в това число и финансови (*Бруая Гомес де ла Торе срещу Испания (Brualla Gómez de la Torre c. Espagne)*), 19 декември 1997 г., § 33, *Сборник решения 1997-VIII*; *Толстой Милославски срещу Обединеното кралство (Tolstoy Miloslavsky c. Royaume-Uni)*, 13 юли 1995 г., § 61 и следв., серия А № 316-В). Когато по-конкретно става дума за изискването да се плати на гражданските съдилища държавна такса, свързана с исковата молба, която те трябва да разгледат, Съдът счита, че това ограничение на правото на достъп до съд само по себе си не е несъвместимо с член 6 § 1 от Конвенцията (*Круз*, горесцитирано, § 60).

36. Във всички тези случаи Съдът проверява дали наложените ограничения не са ограничили свободния достъп на гражданина до съд по такъв начин или до такава степен, че правото да е накърнено в самата си същност.

37. В тази връзка Съдът потвърждава, че ограничаването на достъпа до съд не е в съответствие на член 6 § 1, освен ако не преследва законна цел и не е налице разумно съотношение на съразмерност между използваните средства и преследваната цел (*Круз*, горесцитирано, §§ 54 – 55 ; *Тинъли и синове Лтд и други и Макелдъф и други срещу Великобритания (Tinnelly & Sons Ltd et autres et McElduff et autres c. Royaume-Uni)*, 10 юли 1998 г., § 72, *Сборник 1998-IV*). Факторите, които трябва да се вземат предвид при определяне дали един жалбоподател се е възползвал от правото си на достъп до съд, що се отнася по-специално до разносните или държавните такси, дължими от страна по делото, са следните: размерът на таксите, преценен в светлината на специфичните обстоятелства по случая, както и платежоспособността на заинтересованото лице и стадия на производството, в който въпросното ограничение е наложено. (*Круз*, горесцитирано, § 60 ; *Подбиелски и „Полпюр“ ООД срещу Полша (Podbielski et PPU Polpure c. Pologne)*, № 39199/98, § 64, 26 юли 2005 г.).

38. Впрочем, когато става дума за преценка на спазването на гореспоменатите критерии, ролята на съда не е да замести компетентните национални власти, за да определи кои са най-добрите способности за регламентиране на достъпа до правосъдие, или за да оцени фактите, които са довели тези власти до приемането на едно

определено решение, вместо друго. Неговата роля е да контролира с оглед на Конвенцията взетите от властите решения при упражняване на тяхното право на преценка и да проверява доколко последиците от тези решения са съобразени с Конвенцията (*Круз*, горещитирано, § 56 ; *Толстой Милославски*, горещитирано, § 59 ; *Бруая Гомес де ла Торе*, горещитирано, §§ 31 – 32).

2. Приложение на общите принципи в конкретния случай

39. Съдът изтъква, че в конкретния случай жалбоподателят на два пъти се отказва от продължаване на исковете за обезщетение, които е възнамерявал да води, поради невъзможност да заплати дължимата при подаване на исковите молби държавна такса.

40. Съдът счита, че задължението на жалбоподателя да заплати държавната такса е било предвидено в националното законодателство. В действителност юридическите лица не били сред лицата, предвидени в Закона от 1988 г. Вследствие на това жалбоподателят не е можел за се позове на неговите норми, освобождаващи страните от задължението да внесат авансово държавната такса. Впрочем, макар член 63, алинея 1 от ГПК от 1952 г. да не използва изрично термина „физически лица“, съгласно националната съдебна практика юридическите лица не могат да искат освобождаване от държавна такса.

41. Относно законната цел, преследвана със събирането на държавни такси, съдът приема, че то се осъществява с цел добро правораздаване и цели едновременно да възпре злоупотребата с иски и да осигури функционирането на правосъдието. Следователно в случая на жалбоподателя Съдът трябва да разгледа дали размерът на таксата е пропорционален, или не.

42. В тази връзка Съдът изтъква, че по времето на събитията размерът на държавната такса за завеждане на гражданско дело в България е определян като процент от цената на иска – по-точно бил е фиксиран на 4 %; следователно той е бил пропорционален на сумата, претендирана от жалбоподателя. Той отбелязва също така, че българското право не е предвиждало и не предвижда възможност юридическите лица да бъдат освободени от държавна такса.

43. В конкретния случай дължимата сума от жалбоподателя сума е близо 154 870 EUR за второто производство и около 181 538 EUR за третото. Заплащането на тези такси е условие за откриване на производството. Националните съдилища отказват да разгледат исковите молби на заинтересованото лице, основаващи се на Закона за задълженията и договорите, поради единствената причина, че то не е внесло сумата. Съдът стига до заключение, че наложените ограничения на правото на достъп до съд са чисто финансови.

44. На следващо място Съдът констатира, че тези ограничения са лишили заинтересованото лице от възможността да получи съдебно решение по иска си още на първа инстанция (вж. като различен случай *Толстой Милославски*, горещитирано, § 63) и са засегнали правото му на достъп до съд в неговата същност. Отчитайки стадия, в който тези ограничения са били наложени и тяхното естество, Съдът счита, че в интерес на правосъдието фактите в конкретния случай трябва да бъдат изследвани внимателно (вж., *mutatis mutandis*, *ФК Мретеби срещу Грузия (CF Mretebi c. Géorgie)*, №38736/04, § 47, 31 юли 2007 г., *Телтроник – КАТВ срещу Полша (Teltronic-CATV c. Pologne)*, № 48140/99, §§ 60 и 61, 10 януари 2006 г., *Подбиелски и „Полтюр“ ООД*, горещитирано, § 65).

45. Съдът констатира освен това, че сумите, които жалбоподателят е бил поканен да заплати, изглеждат твърде значителни. Той отбелязва също така, че заинтересованото лице, спряло да упражнява търговска дейност от 1992 г., не изглежда да е разполагало със собствени средства. Впрочем исковата молба е целяла именно обезщетение за понесени вреди от прекъсване на дейността вследствие на твърдените незаконни действия на прокуратурата. Следователно не изглежда жалбоподателят да е разполагал със средства, за да заплати изискваните такси (*Телтроник – КАТВ*, горещитирано, §§ 55 – 59).

46. Вярно е, че жалбоподателят би дължал по-ниска държавна такса, ако бе определил по-ниска цена на иска си за обезщетение. Съдът все пак не може да замести компетентните национални власти, за да прецени основателността или шансовете за успех на исковите, предявени от заинтересованото лице (*Ларко и други срещу Румъния (Larco et autres c. Roumanie)*, № 30200/03, § 59, 11 октомври 2007 г.).

47. Прекомерно високият размер на държавната такса се обяснява също с нормите на националното право, които към съответния момент предвиждали ставка от 4 %, не фиксирали никакъв таван и не оставяли на съдията никаква възможност за свободна преценка (вж., *mutatis mutandis*, *Станков срещу България*, № 68490/01, § 64, ЕСПЧ 2007-...). Към това се прибавя и законовата невъзможност юридическите лица да поискат освобождаване от държавни такси, събирани от съдилищата на основание Гражданския процесуален кодекс от 1952 г.; невъзможност, препотвърдена и от новия Граждански процесуален кодекс, спрямо който законът от 1988 г., регламентиращ някои аспекти на отговорността на държавата за вреди (вж. параграфи 20 и 21 по-горе), се явява *lex specialis*. Тази липса на гъвкавост на системата на държавните такси и невъзможността да се иска освобождаване от тях са имали като резултат блокирането на достъпа на жалбоподателя до съд (вж. като различен случай *В.М. срещу България*, № 45723/99, §§ 54 – 56, 8 юни 2006 г., относно отказа на националните съдилища да освободят от заплащане на държавни такси физическо лице). Впрочем

Съдът вече е имал случай да заключи, че една обща забрана за освобождаване от заплащане на държавни такси сама по себе си поставя проблем по член 6 § 1 (вж. *Пайкар Йев Хагтанак ООД срещу Армения (Paykar Yev Haghtanak Ltd c. Arménie)*, № 21638/03, § 49, 20 декември 2007 г. ; вж. също, *mutatis mutandis*, *Клионов срещу Молдова (Clionov c. Moldova)*, № 13229/04, §§ 41 и 42, 9 октомври 2007 г.).

48. Предвид гореизложеното Съдът счита, че държавата не е изпълнила задължението си да регламентира правото на достъп до съд по начин, отговарящ на изискванията на член 6 § 1 от Конвенцията, като по този начин надхвърлила предоставеното ѝ право на свобода на преценка в тази област (вж., *mutatis mutandis*, *Йорга срещу Румъния (Iorga c. Roumanie)*, № 4227/02, § 51, 25 януари 2007).

49. Следователно е налице нарушение на тази разпоредба.

II. ОТНОСНО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

50. Съгласно чл.41 от Конвенцията,

„Ако Съдът установи нарушение на Конвенцията или на Протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.“

А. Вреди

51. Жалбоподателят претендира 4 721 181 евро (EUR) за понесени имуществени и неимуществени вреди.

52. Правителството не е представило коментар.

53. Съдът не открива причинно-следствена връзка между констатираното нарушение и твърдените имуществени вреди и отхвърля тази претенция. Той обаче счита, че следва да присъди на жалбоподателя 6 000 EUR за неимуществени вреди.

Б. Лихва за забава

54. Съдът счита за уместно лихвата за забава да се основава на лихвения процент по пределното кредитно улеснение на Европейската централна банка, към който следва да се добавят три процентни пункта.

ПО ИЗЛОЖЕНИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ СЪДЪТ
ЕДИНОДУШНО:

1. *Обявява* жалбата в останалата ѝ част за допустима;
2. *Постановява*, че е налице нарушение на член 6 § 1 от Конвенцията;
3. *Постановява*
 - а) ответната държава да заплати на жалбоподателя в рамките на три месеца от датата, на която решението влезе в сила в съответствие с член 44 § 2 от Конвенцията, сумата от 6 000 EUR (шест хиляди евро) за неимуществени вреди, която да бъде обърната в български лева по курса, приложим към датата на плащането ѝ, плюс всички данъци, които могат да бъдат наложени;
 - б) от датата на изтичане на гореспоменатия срок до изплащането се дължи проста лихва върху горепосочената сума в размер, равен на ставката на пределното кредитно улеснение на Европейската централна банка по време на просрочения период, плюс три процентни пункта;
4. *Отхвърля* останалата част от претенцията за справедливо обезщетение.

Изготвено на френски език и съобщено писмено на 24 септември 2009 г. съгласно член 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Клаудия Вестердик
Съдебен секретар

Пеер Лоренцен
Председател